

תפ"ח 1101/06 - חדשות 10 בע"מ, תכנית המקור נגד מדינת ישראל, יחזקאל באשה, גילי באשה, יצחק מימוני, סבח ג'ורג'י, סמי ג'ורג'י

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 1101-06 מ.י. פרקליטות מחוז ת"א - פלילי נ' באשה

לפני המבקשות	כבוד השופטת שרית זמיר
נגד המשיבים	1. חדשות 10 בע"מ 2. תכנית המקור
	1. מדינת ישראל 2. יחזקאל באשה 3. גילי באשה 4. יצחק מימוני 5. סבח ג'ורג'י 6. סמי ג'ורג'י

החלטה

בפניי בקשת המבקשות להתיר פרסומן של קלטות החקירה שהוגשו במסגרת ההליכים הפליליים שהתנהלו בעניינו של המשיב 2, אשר הורשע ברצח יצחק ג'ורג'י ז"ל (להלן: "**המנוח**") ובעניינם של המשיבים 3-4 אשר זוכו מאשמה.

תחילתה של פרשה זו ביום 31.7.06, עת התרחשה קטטה בין המשיבים 2 ו-4 לבין המנוח במסעדת "שיפודי חן" ברמת גן. לאחר שיושבי ועובדי המסעדה הפרידו בין המשיבים 2 ו-4 לבין המנוח, יצאו המשיבים 2 ו-4 מהמסעדה. מספר דקות לאחר מכן, יצא המנוח ביחד עם דודו, המשיב 5, מן המסעדה.

לאחר מכן, בצומת רחובות סמוכה ברמת גן, נפגשו המשיבים 2-4 עם המנוח, כאשר בסופו של מפגש זה נדקר המנוח באופן שהוביל למותו והמשיב 2 נדקר בעינו השמאלית.

ההליכים המשפטיים כנגד המשיב 2

ביום 17.8.06 הוגש כתב אישום כנגד המשיב 2 בגין ביצוע עבירת רצח בכוונה תחילה בצוותא חדא לפי סעיף 300(א)(2) בצירוף סעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

ביום 2.2.09 ניתנה הכרעת הדין בעניינו של המשיב 2, אשר הורשע בעבירה שיוחסה לו.

ביום 13.7.09 נידון המשיב 2 לעונש של מאסר עולם מיום מעצרו.

ביום 11.11.12 נדחה ערעור שהגיש המשיב 2 לבית המשפט העליון ברוב דעות. כב' השופט עמית וכב' השופט ג'ובראן קבעו כי יש להותיר את הכרעת בית המשפט המחוזי על כנה. כב' השופט הנדל סבר כי לאור בעיה ראייתית בהכרעת הדין יש לקבל את הערעור, לבטל את פסק דינו של בית המשפט המחוזי ולהרשיע את המשיב 2 בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(2) לחוק העונשין.

ביום 26.8.13 נדחתה בקשתו של המשיב 2 לקיים דיון נוסף בעניינו.

ביום 18.9.14 נדחתה בקשת המשיב 2 למשפט חוזר בעניינו, בקשה שהוגשה בעקבות הכרעת הדין המזכה בעניין המשיבים 3 ו-4, כפי שיפורט להלן.

ההליכים המשפטיים כנגד המשיבים 3 ו-4

ביום 18.5.09, כשלוש שנים לאחר רצח המנוח ומספר חודשים לאחר הרשעת המשיב 2, הוגש כתב אישום כנגד המשיבים 3 ו-4 בגין רצח בכוונה תחילה של המנוח.

ביום 19.12.12 ניתנה הכרעת הדין בבית המשפט המחוזי בתל אביב, במסגרתה החליט בית המשפט, פה אחד, לזכות את המשיב 4 מחמת הספק, וכן לזכות את המשיב 3 מחמת חוסר בראיות מספיקות.

הבקשה

לטענת המבקשות, במקרה דנן נוצרה סיטואציה יוצאת דופן, לפיה ישנן שתי הכרעות דין שונות, האחת מרשיעה והשנייה מזכה, בעטיו של אותו אירוע במהלכו נרצח המנוח. בעוד המשיב 2 הורשע ברצח בכוונה תחילה שבוצע בצוותא, עם שותפים, שותפיו זוכו מביצוע אותו מעשה הרצח שנקבע כאמור כי בוצע במשותף.

נטען כי מדובר בשתי הכרעות דין אשר הסתמכו על עדותו של אותו עד תביעה מרכזי - המשיב 5. עדות זו נמצאה מהימנה והיוותה את הבסיס להרשעת המשיב 2, בעוד שבהכרעת דינם של המשיבים 3 ו-4, נמצאה עדותו של אותו העד לא מהימנה, נקבע כי לא ניתן להסתמך עליה והדבר הוביל לזיכוי. לשיטת המבקשות, מדובר באנומליה משפטית היוצרת עניין ציבורי של ממש ומעלה שאלות רבות הניתנות לבחינה בהיבטים שונים - עובדתיים, חקירתיים ומשפטיים, אשר יש להציג בפני הציבור.

במהלך הדיון שהתקיים בפניי ביום 17.5.18 חזרו המבקשות על בקשתן תוך שהדגישו את הערך הציבורי הרב שיש בפרסום הקלטות והצגתן באופן בלתי אמצעי לציבור. הובהר כי התוכנית כולה מתעתדת להיות באורך של כ-40 דקות, מתוכן ישודרו במהלך דקות ספורות קטעים מתוך קלטות החקירה.

ב"כ המבקשות טענה כי לא תיגרם כל פגיעה בפרטיות כתוצאה מפרסום הקלטות משעה שכל המצולמים, ללא יוצא מן הכלל, הביעו את הסכמתם לשידור קלטות החקירה בעניינם. עוד טענה כי קטעי החקירה המבוקשים אינם כוללים חומרים העלולים לפגוע במנוח, אלא אך תיעוד מחקירותיהם של המשיבים 2-5 אשר מציגים את האירוע מנקודת מבטם ומוסרים את גרסאותיהם השונות.

ב"כ המבקשות הדגישה כי פרסום קלטות החקירה לא יפגע בהליך משפטי מתנהל מאחר ובעניינו של המשיב 2 קיים פסק דין חלוט של בית המשפט העליון. בקשה לדיון חוזר וכן בקשה לקיום משפט חוזר שהוגשו על ידו נדחו על ידי בית המשפט העליון, והמשיב 2 מרצה את עונשו מזה כ-8 שנים. גם בעניינם של המשיבים 3 ו-4 קיים פסק דין חלוט אשר זיכה את שניהם, כך שהלכה למעשה אין כל הליך משפטי שעודנו מתנהל, ומשכך גוברת הנטייה להתיר את הפרסום.

עוד הדגישה כי ההליכים המשפטיים בעניינם של כלל הנאשמים בפרשה התנהלו בדלתיים פתוחות, בהתאם לעקרון פומביות הדיון, ומשעה שקלטות החקירה המבוקשות הוצגו במהלך הדיונים, הציבור יכול היה להיחשף אליהן. משכך, טענה ב"כ המבקשות כי יש להתיר את הפרסום.

ב"כ המבקשות טענה כי מבחינה משפטית אין כל רלוונטיות לעמדת בני משפחת המנוח בשאלה אם להתיר את פרסום קלטות החקירה אם לאו, תוך שהפנתה בעניין זה להוראות החוק, לפסיקת בית המשפט העליון ולהנחיות פרקליט המדינה.

תגובת המשיבים

בתגובתה הכתובה לבקשת המבקשות עמדה המשיבה 1 על כך שהמשיבים 3-5 יצורפו כמשיבים לבקשה לאור העובדה כי הם מצולמים בחלק מקלטות החקירה שפרסומן מתבקש, וכן עמדה על כך כי משפחת המנוח תצורף כמשיבה לבקשה ועמדתה תישמע בדיון.

לגופו של עניין, טענה ב"כ המשיבה 1 כי הנטל הוא על המבקשות להצביע על טעם מיוחד בפרסום קטעי החקירה הספציפיים.

המשיבים 2, 3 ו-5 נתנו הסכמתם לפרסום קלטות החקירה בעניינם, באמצעות באי כוחם.

ב"כ המשיב 4 לא התנגד לפרסום והותיר את ההחלטה בדבר הפרסום לשיקול דעת בית המשפט.

המשיבה 1 הביאה בפני בית המשפט את התנגדות בני משפחת המנוח לפרסום קלטות החקירה. לדבריה, משפחת המנוח מתנגדת בכל תוקף לפרסום קלטות החקירה. המשפחה אינה מעוניינת לשמוע על הפרשה וכל עיסוק בפרט כלשהו מפרטי הפרשה מחזיר אותם לאחור, ולחוויה הקשה שחוו בעקבות הרצח וההליכים המשפטיים שהתנהלו בעקבותיו.

בהקשר זה אציין כי בבוקר הדיון הוגש לתיק בית המשפט מכתב מאת אביו של המנוח - המשיב 6, ובו התנגדות מפורטת

לשידור הכתבה על ידי המבקשות. במכתבו הדגיש המשיב 6 כי התנגדות המשפחה הינה בשני מישורים: האחד, בני המשפחה אינם מעוניינים להיחשף לעיני הציבור, כמו גם אינם מעוניינים בחשיפה ציבורית נוספת של מקרה הרצח. השני, בני המשפחה אינם מעוניינים בחשיפתו של המשיב 2 וניסיונו לצבור אהדה בציבור ולנסות לנקות את עצמו ו/או להשפיע על דעת הקהל לטובתו.

במכתבו פירט המשיב 6 את מצב המשפחה למן הרצח ועד היום, הדגיש את הסבל, הצער והיגון שהינם מנת חלקם של כל בני המשפחה גם כיום, בחלוף שנים מהאירוע. עוד הדגיש כי עצם ההתמודדות עם בקשת המבקשות בעת הנוכחית הינה קשה מנשוא ומוסיפה לקושי בהתמודדות היומיומית הקשה ממילא של בני המשפחה.

בדיון שהתקיים בפניי חזר המשיב 6 על טענותיו והדגיש כי הוא מתנגד להקרנת קטעים מקלטות החקירה מאחר שהוא מתנגד לשידור התוכנית בכלל ואינו מעוניין בשידורה של תכנית שעניינה הרצח והמעורבים בו.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית לסוגיה שבמחלוקת מצויה בסעיף 13 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002 (להלן: "**חוק חקירת חשודים**"), הקובע כי "**המפרסם תיעוד חזותי או קולי של חקירה, כולו או חלקו, בלא רשות בית משפט, דינו - מאסר שנה; לעניין סעיף זה, "חקירה" - לרבות חקירה בידי רשות אחרת המוסמכת לחקור על פי דין, שהוצא לגביה צו לפי סעיף 16(ג).**"

ברירת המחדל היא איפוא איסור פרסום התיעוד, אלא אם כן ניתן אישור לכך על ידי בית המשפט. בנסיבות אלה ברור כי נטל השכנוע לפיו יש לסטות מהכלל ולהתיר את פרסום המבוקש, מוטל על כתפי מבקש הפרסום. השאלה העומדת לדיון היא, האם יש אכן מקום להפעלת סמכות בית המשפט להתרת הפרסום ביחס למקרה הספציפי שבפניי.

ביסוד התשובה לשאלה זו עומדים אינטרסים מתנגשים אשר יש צורך לאזן ביניהם. מחד ניצבים עקרון הפומביות הנגזר מחופש הביטוי, חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת. מאידך ניצבים אינטרסים בעלי ערך בזכות עצמם, וביניהם הגנה על פרטיותם וכבודם של הנחקרים ושל צדדים אחרים שעניינם עולה בחקירה, האינטרס הציבורי לשמירה על יעילות החקירה ומניעת פגיעה בה וההגנה על טוהר ההליך השיפוטי (חשש להשפעה על תוצאות ההליך נוכח הסטתו לזירה התקשורתית) (ר' בהרחבה לעניין זה: ע"פ 5127/11 **רשות השידור נ' רוני רון ואח'** (פורסם בנבו, 10.10.11); בש"פ 1659/11 **שטנר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.4.11); ע"פ 10994/08 **מדינת ישראל נ' רון תורג'מן** (פורסם בנבו, 14.5.09); בש"פ 4275/07 **רשות השידור נ' מדינת ישראל ורומן זדורוב** (פורסם בנבו, 17.9.07)).

במסגרת השיקולים שיש לשקול, ישנה חשיבות כמובן לרמת העניין הציבורי בפרסום, עמדת הנחקרים, והשלב בו מצוי הדיון בתיק (וברור כי ככל שטרם ניתן גזר הדין, תהיה הנטייה, מטבע הדברים, שלא להיעתר לפרסום, מה שאין כן, בנסיבות מסוימות, לאחר שנסתיים המשפט ופג החשש להשפעה על ההליך).

מן הכלל אל הפרט

משהגענו כדי יישום אמות המידה הנזכרות בנוגע לאפשרות התרת פרסום קלטות החקירה, שוכנעתי כי האינטרס הציבורי מצדיק היענות לבקשה.

ראשית, אציין כי במקרה דנן המשיבים 2, 3 ו-5 מסכימים לפרסום המבוקש, המשיב 4 אינו מתנגד לפרסום והותיר את ההחלטה בעניין לשיקול דעת בית המשפט. במצב דברים זה, אין רלוונטיות אפוא לאחד הרציונאלים החשובים העומדים ביסודו של סעיף 13 - מניעת פגיעה בכבודם ופרטיותם של הנחקרים על ידי הפרסום. נוכח העובדה שהפרסום הותנה על ידי המשיבה 1 בהסכמת המשיבים וזה התאפשר לאחר שאלו מסרו את הסכמתם, סבורני כי יש בכך כדי לתמוך בהתרת הפרסום.

בהקשר זה אציין כי ערה אני לעובדה כי בנוסף לאינטרס ההגנה על פרטיותם וכבודם של נחקרים יש להגן על פרטיותם וכבודם של צדדים אחרים שעניינם עולה בחקירה, ובענייננו משפחת המנוח, אולם אתייחס לכך בהרחבה בהמשך.

טעם נוסף העומד בבסיס סעיף 13 לחוק חקירת חשודים הינו שמירה על טוהר המשפט ותקינותו. מניעת פרסום נועדה למנוע השפעות חיצוניות הנובעות מהפרסום והדיון הציבורי העשוי להתנהל בעקבותיו, על המעורבים במשפט, על ניהולו ועל תוצאותיו.

עם תום המשפט ולאחריו שיקול פומביות הדיון מקבל משקל מיוחד, כאשר אל מולו ניצב אינטרס ההגנה על הפרטיות של הגורמים המעורבים בחקירה, והשפעת גורם זה על האפקטיביות של חקירות משטרתיות דרך כלל, מבחינת שיתוף פעולה של נחקרים פוטנציאליים עם גורמי החקירה. שיקולי הצורך בהגנה על תקינות ההליך השיפוטי התקפים בטרם הכרעה שיפוטית אינם מהווים עוד גורם בעל משקל בנקודת זמן זו.

במקרה דנן, הדיון המשפטי הגיע מזמן אל קיצו בדמות פסקי דין חלוטים אשר מאז הפכו חלוטים חלפו מספר שנים. בשלב זה, אין חשש לפגיעה כלשהי בתקינות ההליך השיפוטי. מדובר כאמור בהליכים שיפוטיים חלוטים שלא ניתן להשפיע עליהם ו/או לשנותם, בין אם באמצעות פרסום קלטות החקירה ובין אם על ידי כל אמצעי אחר. בנסיבות הללו, לא ניתן להצביע על חשש כלשהו, לפיו עלולה להתרחש פגיעה כלשהי בתקינות ההליך השיפוטי אם קלטות החקירה תפורסמנה.

אשר לשאלת העניין הציבורי, יפים לעניין זה דברי כב' השופט חשין בבש"פ 5759/04 גבריאל תורג'מן נ' מדינת ישראל:

"בנושא "העניין הציבורי שבפרסום" יגלו עצמם לפנינו שני רבדים: הרובד הכללי והרובד הפרטיקולרי. ברובד הכללי דיברנו לעיל ותמציתו היא חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת. רובד זה של ענין הציבורי בפרסום אינו נדרש לא להוכחה ולא לטיעון. הוא מדבר בעד עצמו, הוא מהווה תחנת מוצא למסע הפרשנות. חזקה חלוטה היא - שמא נאמר: אקסיומה היא - שלציבור יש ענין בפרסום הליכי בית-המשפט - הליכי בית-המשפט עצמם הם "ענין ציבורי" - וענין זה מתקיים ופעיל בכל הליך. הרובד השני הוא הרובד הפרטיקולרי, והוא ענין ציבורי מיוחד שבפרסום. יש בו בענין מיוחד זה כדי להוסיף משקל בנסיבותיו של ענין פלוני לרובד הכללי של הענין הציבורי שבפרסום..."

בעניינו, כאמור על המבקשות הנטל להצביע על עניין ציבורי מיוחד שבפרסום. בהקשר זה העיד נציג המבקשת 2, מר ברוך קרא, אשר הסביר את החשיבות הרבה שיש בהקרנת הקטעים החזותיים, בפרט נוכח הפער בין הגרסאות שמסר עת התביעה המרכזי, המשיב 5, בחקירותיו השונות. לדבריו, ישנה חשיבות גדולה בחשיפת התיעוד החזותי להמחשת הפער בין התנהלות העד במהלך החקירות במשטרה, בהן טען העד כי לא ראה את האירוע, לבין השחזור שנעשה לעד לאור העובדה שמסר לפרקליטה שטיפלה בתיק, במהלך הכנתו לעדות, כי ראה את האירוע. המבקשות סבורות כי רק באמצעות חשיפת הקלטות ניתן יהיה לעמוד על הדינאמיקה בחקירה שהובילה לגרסתו המתפתחת של העד, ולדבר חשיבות עליונה לאור העובדה כי עדותו היוותה אחד האדנים המרכזיים של הכרעות הדין הסותרות.

נציג המבקשת 2 הוסיף וציין כי ישנה חשיבות של ממש לחשיפת קטעי הוידאו מחקירותיהם של המשיבים האחרים הממחישים את התהליכים אשר עברו עליהם, את הלחצים המאסיביים להם היו הם נתונים במהלך החקירות ולאופן בו חקרה המשטרה את הפרשה.

מר קרא הדגיש את העובדה כי בסופו של יום מדובר במקרה חריג מאוד, במסגרתו הרשיע בית המשפט את המשיב 2 ברצח בצוותא חדא תוך שקבע כי המשיב 2 לא היה זה שדקר בפועל אלא היה שותף לדקירה, שבוצעה בפועל על ידי המשיב 4. בהמשך וכתוצאה מהכרעת הדין המרשיעה, הוגש כתב אישום כנגד המשיבים 3 ו-4, ולאחר שלוש שנות משפט הם זוכו מעבירת הרצח.

בנסיבות הללו שוכנעתי כי המבקשות הרימו את הנטל המוטל עליהן והצביעו על החשיבות שיש בפרסום והעניין הציבורי הקיים במקרה שבפניי.

אכן מדובר באירוע אחד, עם אותם מעורבים, שבסופו שתי הכרעות דין אשר לכאורה עומדות בסתירה זו לזו, באופן שמעורר שאלות ותהיות רבות. במרכזן של שתי הכרעות הדין ניצבת עדותו של עד התביעה המרכזי - המשיב 5, באופן שבהליך משפטי אחד היא נמצאה מהימנה והיוותה בסיס להרשעה ובהליך משפטי אחר נקבע כי היא בלתי מהימנה ולא ניתן היה לבסס עליה הרשעה. במצב דברים זה בהחלט ניתן לראות בסיטואציה המשפטית הלא שגרתית שנוצרה ככזאת המעוררת עניין מיוחד. משכך, סבורני כי יש בהתרת פרסום הקלטות כדי לענות על העניין הציבורי המיוחד שמתעורר במקרה דנן.

נותר אפוא הטעם הנוסף העומד בבסיס הוראות סעיף 13 לחוק חקירת חשודים, והוא הפגיעה בפרטיותם וכבודם של צדדים אחרים שעניינם עולה בחקירה, ובמקרה שבפניי הפגיעה אשר עלולה להיגרם למשפחת המנוח. זהו למעשה לב לבה של המחלוקת שניטעה בין הצדדים בכל הנוגע להתרת הפרסום.

אין חולק כי הירצחו של המנוח הביא לטלטלה עמוקה, שבר ויגון לבני משפחתו, אשר חווים גם כיום, בחלוף כ-12 שנים מהאירוע, התמודדות יומיומית קשה ומנסים לשקם עצמם ולאסוף את השברים.

לא התעלמתי מעמדת בני משפחת המנוח כפי שבאה לידי ביטוי במכתבו של אבי המשפחה, מר סמי ג'ורג', ומדבריו הנוגעים ללב במהלך הדיון. אלא שעם כל ההבנה והאמפתיה למשפחת המנוח ולתחושות הקשות שעלולות להתעורר בהם מעצם שידור הכתבה ופרסום קלטות החקירה, לא שוכנעתי כי יש בכך כדי למנוע את

הפרסום.

הפגיעה לה טענו בני המשפחה אינה נובעת מעצם פרסום קלטות החקירה אלא מעצם העובדה כי התכנית תשודר וכי צפוי להיות עיסוק בפרשה. גם במהלך הדיון הדגיש אביו של המנוח כי הפגיעה בו וביתר בני המשפחה היא מעצם שידור הכתבה, ומסר כי אינו מעוניין שתהיה תכנית שתעסוק בפרשה וכי כל דבר שקשור ברצח ובמשיבים 2-4 פוגע בבני המשפחה.

דא עקא שבמקרה דנן בית המשפט לא מוסמך כלל לדון בשאלת שידור הכתבה אם לאו, וסוגיה זו ממילא לא עומדת על הפרק.

לא מצאתי כי בהתרת פרסום חלקים מתוך קלטות החקירה תיגרם למשפחת המנוח פגיעה קשה יותר מהפגיעה שממילא תיגרם להם בעקבות שידור התוכנית והעיסוק בפרשה בעקבות כך.

כאמור המשיב 6 שב והדגיש כי מתנגד לשידור התוכנית כולה ולא נשמעה מפיו טענה כי דווקא בפרסום הקלטות הוא רואה את הפגיעה במשפחה.

אדגיש כי עמדת משפחת המנוח הינה בעלת משקל של ממש וראויה להתחשבות, אולם אין היא מהווה את השיקול היחיד שעל בית המשפט לשקול בבואו להכריע האם להתיר פרסום קלטות החקירה אם לאו.

שוכנעתי כי בסופו של יום עלה בידי המבקשות לעמוד בנטל הנדרש לשם התרת פרסום קלטות החקירה, ובאיזון בין מכלול האינטרסים והשיקולים השונים גובר עקרון פומביות הדיון וזכות הציבור לדעת.

אשר על כן, אני מתירה פרסום קלטות החקירה בעניינם של המשיבים 2-5, בכפוף לכך כי במהלך הקרנת הקלטות תוקרן כתובית בה יצוין מפורשות כי הנחקר/נאשם/עד הסכים לפרסום הקלטות.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ח, 24 מאי 2018, בלשכתי בהעדר הצדדים.